

BESLUIT (anoniem)

Rolnummer: RP98.043

DE BEDRIJFSKOMMISSIEKAMER VOOR RIJK EN POLITIE, BESLISSENDE
NAAR AANLEIDING VAN EEN VERZOEK OM BEMIDDELING INZAKE EEN
GESCHIL TUSSEN

1. De heer H
en
2. De ondernemingsraad van de onderneming

enerzijds

en

3. De Staat der Nederlanden, zijnde de ondernemer, in deze vertegenwoordigd door
het hoofd van de onderneming, zijnde de bestuurder

anderzijds

Overwegingen van de Kamer ten aanzien van zijn bevoegdheid

In artikel 36, tweede lid, van de Wet op de ondernemingsraden (hierna: de WOR) is bepaald dat de ondernemingsraad en de ondernemer aan de kantonrechter kunnen verzoeken dat de ondernemer onderscheidenlijk de ondernemingsraad gevolg dient te geven aan hetgeen bij of krachtens de WOR is bepaald. Ingevolge het derde lid van artikel 36 WOR dient een dergelijk verzoek aan de kantonrechter, afgezien van een aantal uitzonderingssituaties, vooraf te worden gegaan door een verzoek om bemiddeling aan de bedrijfscommissie.

Op 28 augustus 1998 hebben de heer H en de ondernemingsraad - hierna te noemen verzoekers - bij de Bedrijfscommissie voor de Overheid onder expliciete verwijzing naar artikel 21, eerste lid, van de WOR een verzoek om bemiddeling ingediend inzake hun geschil met de bestuurder over de vermeende benadeling van de ambtelijk OR-secretaris, de heer H.

Dit geschil is door de Bedrijfscommissie ter behandeling doorverwezen naar de Bedrijfscommissiekamer voor Rijk en Politie (hierna: de Kamer).

Uit het bepaalde in artikel 36, tweede lid, van de WOR leidt de Kamer af dat in de gevallen waarin de kantonrechter niet de bevoegde rechter is, de bedrijfscommissie eveneens niet bevoegd is om het geschil ter bemiddeling in behandeling te nemen. Meer ten aanzien van zijn eigen positie betekent dit dat, indien in een dergelijk geval de Bedrijfscommissie voor de Overheid niet bevoegd zou zijn, hetzelfde geldt voor de Kamer.

In artikel 21, eerste lid, van de WOR wordt bepaald dat de ondernemer er zorg voor dient te dragen dat de personen die voldoen aan de in dat artikellid genoemde kwalificaties niet worden benadeeld in hun positie in de onderneming. In de slotzin van dat artikellid wordt voorts bepaald dat, indien zich een geschil voordoet ten aanzien van de toepassing van dit artikel waar het personen betreft die krachtens publiekrechtelijke aanstelling in de onderneming werkzaam zijn, niet de kantonrechter maar de arrondissementsrechtbank bevoegd is om daarvan kennis te nemen.

Tijdens de hoorzitting op 27 september 1998, waarbij partijen door de Kamer in de gelegenheid zijn gesteld om hun standpunten mondeling toe te lichten, hebben verzoekers desgevraagd aangevoerd dat het bovenstaande niet tot de conclusie dient te leiden dat de bedrijfscommissie - en dus ook de Kamer - zich in geschillen als de onderhavige onbevoegd zou moeten verklaren. Zij hebben daartoe gesteld dat, hoewel er uit de literatuur over dit punt tegenstrijdige opvattingen zijn op te tekenen en ook de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid tijdens de totstandkoming van de wijziging van de WOR in 1995 niet eenduidig was ten aanzien van zijn standpunt in deze en er ook over dit onderwerp nog geen jurisprudentie voorhanden is, de systematiek van de geschillenregeling WOR voor hun standpunt pleit. Die systematiek zou volgens verzoekers inhouden dat WOR-geschillen, alvorens aan een rechter om een beslissing kan worden gevraagd, eerst ter bemiddeling aan de bedrijfscommissie dienen te worden voorgelegd.

De Kamer is van mening dat, nu de tekst van artikel 21, eerste lid, in samenhang met artikel 36, derde lid, van de WOR zijns inziens duidelijk is, er geen aanleiding is om buiten die tekst naar aanknopingspunten te zoeken over hoe deze artikelen in hun onderlinge samenhang dienen te worden toegepast. Dit geldt temeer nu de opvattingen

in de literatuur en de uitlatingen van de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid daarover uiteenlopen en er ook nog geen jurisprudentie ter zake voorhanden is. Voor wat betreft de systematiek van de geschillenbeslechting op grond van de WOR erkent de Kamer dat weliswaar de meeste geschillen over de toepassing van de WOR dienen te worden voorgelegd aan een rechterlijke instantie na verplichte bemiddeling danwel advisering door de bedrijfscommissie, maar wijst hij erop dat deze "hoofdregel" ook uitzonderingen kent. In de eerste plaats zijn er geschillen die op grond van de WOR aan de kantonrechter kunnen worden voorgelegd zonder dat de bedrijfscommissie daarin dient te bemiddelen. In de tweede plaats maakt de WOR het mogelijk dat sommige geschillen niet aan de kantonrechter maar aan de ondernemingskamer van het gerechtshof te Amsterdam worden voorgelegd. In die laatste procedure is eveneens geen plaats ingeruimd voor bemiddeling of advisering door de bedrijfscommissie. De Kamer is dan ook van mening dat het bestaan van bovengenoemde "hoofdregel" op zich geen antwoord geeft op de vraag welke procedurele weg in een bepaald geval dient te worden bewandeld; van geval tot geval zal aan de hand van de tekst in de WOR de juiste procedure moeten worden gekozen.

De Kamer is dan ook van mening dat, nu de tekst van de WOR ten aanzien van artikel 21, eerste lid, in samenhang met artikel 36, derde lid, van de WOR duidelijk is, hij slechts tot de conclusie kan komen dat hij formeel niet bevoegd is om in het onderhavige geschil te bemiddelen danwel te adviseren.

Beslissing van de Kamer

De Kamer verklaart zich niet bevoegd om in het onderhavige geschil te bemiddelen danwel te adviseren.

9 oktober 1998

De Bedrijfscommissiekamer voor Rijk en Politie,
namens deze,

w.g.

J.W. van Baarle
Voorzitter

w.g.

R.A. Bos
Secretaris

